

Underbilag b til bilag 2

Uofficiel oversættelse af brev af 31. marts 1999 fra det britiske indenrigsministerium

HOME OFFICE (det britiske indenrigsministerium)

Sentencing and Offences Unit ('afdelingen for strafudmåling og forbrydelser')

50 Queen Anne's Gate, London SW1H 9AT, Storbritannien

Omstillingsbord: +44 171 273 4000 Fax: +44 171 273 4345

Direkte linie: +44 171 273 4424

Dato: 31. marts, 1999

Fr. Maiken Keson

Konsulatsejersmand

Den Kongelige Danske Ambassade 55, Sloane Street LONDON SW1X 9SR

Storbritannien

Kære fr. Keson,

Sådanne dødsfald er virkelig forfærdende og foruroligende og har forståeligt nok givet anledning til stor ængstelse i befolkningen. Der er intet, der forhindrer politietforskning, eller at der bliver rejst taltaler, hvis der er bevis(er), der kan underbygge det. Imidlertid opstår der et betydende problem, når alle parter var til stede og hver af dem nægter at være ansvarlig for de handlinger, der medførte døden. Dette var i høj grad tilfældet i den nylige Sarah Adams-sag og kan resultere i, at der bliver rejst mindre alvorlige taltaler (såsom børnemishandling i dette tilfælde) i stedet for mord.

Tak for Deres brev dateret den 22. marts til Birol Mehmet vedrørende det, De definerer som »kollektiv strafudmåling«. Jeg er ikke helt sikker på, at jeg har forstået Dem ret, men tilsyneladende beskriver dette det begreb, hvorved der f.eks. er begået et mord og det er tydeligt, at det er blevet begået af en af to (eller flere) personer, men det ikke kan bevise, hvem af dem der har begået det, så der ikke kan være tale om nogen begrundet tvivl. Hvis jeg ikke har forstået dette rigtigt, vend da venligst tilbage til mig. Så vil vi behandle det yderligere.

Som jeg er sikker på De er klar over, er det et grundlæggende princip i strafferetsplejesystemet i England og Wales, at en person er uskyl-

dig, indtil vedkommendes skyld er bevist. I sager, hvor det ikke er muligt at bevise, hvilken part der var ansvarlig for mordet, ville det stride mod naturretten at dømme begge. I Sarah Adams-sagen, som jeg nævnte ovenfor, var der tale om, at et barn døde under omstændigheder, hvor hver af forældrene kunne have været ansvarlig. I sådanne sager har domstolene sagt, at hvor det er tydeligt, at de skader, der er påført et barn, og som forårsagede dets død, blev påført af den ene eller den anden forælder, men hvor der ikke er bevis(er) på, hvem af dem der var ansvarlig og ikke noget grundlag for en indfortolkning af, at de begge var indblandet, følger det af almindelige principper for strafferetligt ansvar, at de begge skal frifindes.

Denne tragiske sag illustrerer vanskeligheden ved at bevise, hvem der var den virkelige gerningsmand til forbrydelsen, så der ikke kan være tale om nogen begrundet tvivl, og det er tilsyneladende det samme problem, I har i Danmark. Det er ikke nogen specifik lovgivning, der giver anledning til dette forhold. Det har i det store og hele at gøre med de grundlæggende principper i britisk ret. Regeringen har studeret følgerne af Adams-sagen meget nøje, men den mener ikke, at en lovændring nødvendigvis er svaret på dem.

Med venlig hilsen

Stephen Hubbard

Violence and Disorder Section ('afdelingen for vold og uorden')